

masznak szüksége van bizonyos távolságra szüleiével szemben, mert úgy érzi: túl közel állnak hozzá. A szülők viszont elvárják az eddig megszokott viselkedést. Eppen ezért nem csoda, ha megütköznek, amikor serdülő fiuk számukra érthetetlen dolgokat kezd csinálni: furcsán öltözködik, cigarettázik, és egyre jobban érdeklik a lányok.

A kamasznak tehát szüksége van valaki kívülről, aki nem a gyermeket látja benne és nem is furcsálja viselkedését; akivel nyíltan megbeszélheti a serdülőkor égető kérdéseit, és akitől tanácsot kérhet. Ennek a kívülről szerepét tölti be J. Illies „Úton” c. kis írása. Tamást, a tizenévest próbálja eligazítani problémái között. Segíti, hogy megtalálja önmagát és a helyes utat korunkban, amelyben annyi zavaró benyomás éri: ágyjelenetek a TV-ben, sex újságok, reklámok . . .

A kis könyvecske azonban nemcsak nemi felvilágosítást nyújt, hanem sokkal többet. A családapa és biológus szerző szakértelemmel foglalkozik a testi fejlődés, a nemiség problémáin túl a szeretettel: keresztény szemszögből világít rá az ifjúkori szerelemre és az ezzel kapcsolatos kérdésekre. Utat mutat a serdülőnek, hogy hogyan találhatja meg a szexualitásnak és a szerelemnek igazi, mélyebb értelmét a keresztény házasságban.

Minden szülőnek, nevelőnek, de elsősorban minden serdülőnek ajánljuk ezt a füzetet.

K. L.

Tóth Imre: Emlékezés egy népfőiskolára. A szerző kiadása; készült a Sylvester János Nyomdában Szombathelyen, 1984. 280 o. + 36 o. fénykép.

„Adjon Isten!” köszöntéssel kezdi Pataky Kornél győri püspök ajánló sorait. Adjon Isten sikeres folytatást és a régi értékek felé megnyílt készség eredményeként bőséges gyümölcsöt annak a szellemi vetésnek, amit a KALOT (Katolikus Agrárfiúági Legényegyletek Országos Testülete) mozgalom jelentett — és jelenthetett volna — a magyar élet teljesebbtételére, az összmagyarság számára.

Ahogy a szülő és nagyszülő örökre emlékezetébe írta a gyermekek, az unokák gyűgységét, első szavait, az első bizonytalan lépéseket, majd a növekvő élet kibontakozását és ígéreiteit, így szedte elő szíve és emlékezete páratlanul hűséges tárházából Tóth Imre az egyházasfalui volt KALOT népfőiskola történetét. Ott volt annak a fogantatása és megszületése idején, de ott volt szinte az első időktől — magában a KALOT mozgalomban, mint előadó, vezető, majd igazgató.

A Vigília KALOT száma (1983), a volt népfőiskolások találkozója és most Tóth Imre könyve jele, hogy a méltányosság és elismerés hangján lehet írni erről a történelmi jelentőségű mozgalomról. Ennek indulásáról, célkitűzéseiről, módszereiről és eredményeiről szól az első 50 oldal. Majd az egyházasfalui KALOT Széchenyi Népfőiskola születésének, megindulásának és munkájának ismertetése következik kb. 100 oldalon. „Az elvetett mag sorsa 40 év után” már címében közli, hogy a harmadik rész visszaemlékező kiértékelés (kb. 50 o.). A negyedik pedig (kb. 70 o.) „Dokumentációk”-at hoz.

Kétezer példányban adták ki a könyvet. Reméljük, hogy hamarosan második kiadás is következik. Hálas szívvel olvashatják majd a KALOT barátai, volt munkatársai és a tanfolyamainak résztvevői. Szemet nyitogató és szívet melengető lesz azok számára is, akik kíváncsiságból veszik kezükbe, mert hallottak valamit arról, hogy a vészterhes időkben mintha virradt volna keresztény vonalon is, és pedig a legerősebb, a népfenntartó-réteg körében a magyar szebb jövő és az igazi emberi, teljesebb élet.

Ne csodálkozzunk az aprólékos gonddal megőrzött adatokon, névsorokon. Így raktároz a gondos gazda, így emlékezik az édesapa. A KALOT elindítójának és munkatársainak szívügye volt ez a mozgalom. Széchenyi álmát akarták valóra váltani. A Názáreti Munkás tanítása alapján törekedtek a harmincas-negyvenes évek legnépesebb rétege számára új, emberibb életet teremteni. Verejtékük, munkájuk és imájuk beleépült az egyetlen haza épületébe, azzal az eltökéléssel, hogy minden magyarnak gyümölcsözőbb élet teremjen. Az eredmény, a 40 év után újra észrevett nagy szándék és komoly munka értékelése bizonyítja, hogy nem hiába ugaroltak és nem hiába vetettek.

Békési István